

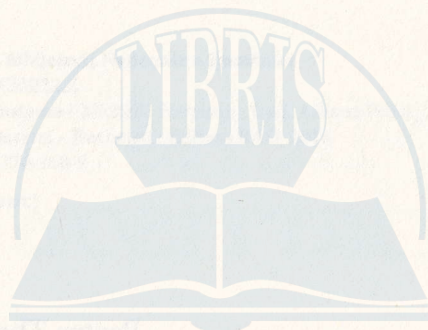

Michelle
Harrison

13
BLESTEME

editura rao

Prolog

Aproape de miezul nopții, în Pădurea Spânzuratului, două fete fugeau prin pădure, căutând cu disperare o ieșire. Fiecare pas greoi prin întunericul înăbușitor le aducea mai aproape de ora vrăjilor și, odată cu ea, de o fuziune momentană în timpul căreia lumea oamenilor și cea a zânelor se intersectau.

Dintre cele două, fata cea mică și brunetă alerga cel mai greu. Prin șiretlicuri și înșelăciune, în clipa în care între cele două lumi s-ar fi stabilit o legătură, ea ar fi fost aruncată în tărâmul zânelor dacă nu ieșea din pădure la timp.

Cea de-a doua fată, înaltă, slabă și băiețoasă, îi arăta calea, căutând cu ochii ei verzi orice i-ar fi semnalizat capătul pădurii. Măinile îi zvâcneau în timp ce alerga; sângele îi picura din tăieturile din palme, care o usturau. Le dobândise când tăiase legăturile care o ținuseră prizonieră pe însoțitoarea ei, cu doar câteva clipe mai devreme.

Fugeau fără oprire, pășind cu greu printre copaci și peste covorul de frunze și rădăcini care acoperea solul pădurii. În văzduh, zănele alunecau și se năpusteau asupra lor; așteptând momentul în care fata le va fi oferită lor. Treceau prin scoarțele noduroase ale copacilor și le chemau cu chipurile lor agitate. Timpul se scurgea, iar marginea pădurii nu se vedea nicăieri.

Chiar dacă răsuflau cu greutate, amândouă fetele nu aveau de ales decât să continue. Apoi, veni clipa în care inevitabilul nu mai putu fi amânat.

– Oprește-te, murmură fata cea mică, încetinin.

– Nu putem să ne oprim! șuieră cealaltă. Mișcă-te. Am spus MIȘCĂ-TE!

Însoțitoarea ei brunetă se opri de tot și căzuse la pământ, închizându-și ochii și acoperindu-și urechile cu mâinile ca să scape de un zgomot pe care numai ea îl putea auzi.

– Ridică-te! o îndemnă fata mai înaltă. Tanya, nu te poți opri acum... Ridică-te!

Tanya era însă prea departe; se trântise ca să se odihnească pe solul pădurii. Miezul nopții venise și trecerea avea loc. Niciuna dintre fete nu mai putea face nimic ca s-o oprească. Lianele se târau și șerpuiau spre fata căzută, prinzând-o într-o capcană și fiind gata să o tragă în ascunzișurile întunecate ale tărâmului zânelor. Scoțându-și cuțitul, cealaltă fată le tăie și le ciopârți. Dar erau prea multe. Mai aveau doar câteva clipe până când Tanya ar fi fost închisă în tărâmul zânelor. Dacă nu cumva...

Soluția era atât de evidentă, încât fetei înalte nu-i veni să creadă că de-abia atunci se gândise la ea. Cu mâinile însângerate tremurându-i, căută în buzunar și scoase o foarfecă mică și argintie. Îngenunchind lângă Tanya, apăsă un punct de pe degetul mare de la mâna fetei inconștiente, până când o mărgea întunecată de sânge apărui acolo. Apăsându-și propriul ei deget mare, roșu și umed, pe rană, îl ținu strâns în timp ce Tanya se agită din cauza senzației de usturime.

– Cum am...? începu ea.

– Ia-mă pe mine, șopti cealaltă fată, apăsându-și mâna mai tare pe cea a Tanyei. Sângele lor se amestecă și, odată cu el, și moștenirea Tanyei. Ia-mă pe mine în locul ei, repetă ea. Ea are o viață la care să se-ntoarcă. Eu n-am... ia-mă pe mine în locul ei.

Lianele care se târau peste Tanya încetinină... apoi își schimbă direcția, îndreptându-se spre cealaltă fată. Ea simți pe piele umezeala rece a frunzelor întunecate, în timp ce crengile se cățarau pe ea. Ignorându-și impulsul de a fugi, rămase complet nemișcată, lăsându-se cufundată în solul pădurii. Foarfeca îi căzu din mână, fiind înghițită de frunziș împreună cu restul corpului ei. Începu să audă în urechi un zumzet, ca un zgomot îndepărtat făcut de un roi de albine, care în cele din urmă făcu loc unor voci murmurate.

Se simți târâtă de lianele care o acopereau și o trăgeau dintr-o parte în alta, cum face o pisică în joaca ei cu un păianjen. Vocile deveniră mai clare; erau comentariile curioase ale zânelor în timp ce o așteptau pe nou-venită în lumea lor. Apoi, frunzișul se retrase la fel de rapid precum avansase, lăsând-o chircită pe pământ în mijlocul unei mulțimi de zâne. O priveau cu ochi scânteietori; unele pur și simplu curioase, altele cu mai multă atenție; erau tinere și bătrâne, frumoase și hidoase. În timp ce le privea uitându-se la ea, fata sări în picioare și o luă la fugă cu un țipăt înspăimântător. Când îi auziră strigătul, mai mult de jumătate dintre zâne se împrăștiară, înapoindu-se în ascunzătorile lor, lăsând în urmă câteva goluri în mulțimea care se adunase. Alegându-le pe cele mai apropiate, ea fugi.

Plămânii o ardeau, încă nu erau refăcuți după fuga de mai devreme alături de Tanya. Dar Tanya plecase, se întorsese în siguranță în partea cealaltă, în lumea oamenilor. Fata auzi mișcările grăbite ale aripilor prin aerul din spatele ei. Crengile se mișcau, încercând s-o împiedice în timp ce fugea. Fiecare săritură pe care o făcea pentru a se feri de ele devenea tot mai grea pe măsură ce membrele îi oboseau și se îngreunau.

Apoi, o văzu: o scorbură într-un copac bătrân și uriaș, un loc destul de mare în care să se ascundă. Apropiindu-se, văzu niște fructe de pădure verzi pe niște ramuri cu frunze și le recunoscă. Nicio zână nu s-ar fi adăpostit acolo. Aruncându-și sacul în scorbură, se cățăără după el, aranjând frunzișul și fructele de pădure ca să ascundă mai bine scorbură. Corpul i se încordă în timp ce

adunarea agitată trecu pe lângă ascunzătoarea ei, apoi plecă mai departe. Totul se liniști. Reușise. Scăpase.

Extenuată, fata adormi. Când răsări soarele, câteva ore mai târziu, ea nu se trezi. Nici nu se mișcă atunci când noaptea se lăsă încă o dată. Peste tot în jurul ei pădurea creșcu, ocrotind bătrânul copac și scorbură lui cu brațe frunzoase.

Fata din scorbură continuă să doarmă.

Capitolul 1

De când zânele îi furaseră frățiorul, Rowan Fox – sau Red, cum își spunea în ultimul timp – nu se gândise la nimic altceva decât la cum să-l recupereze. Asta o mistuise și devenise singurul ei scop, motivul ei de a trăi. Disparația lui se petrecuse la mai puțin de două luni după moartea părinților, în urmă cu un an și jumătate. Cu prima ocazie, Red pornise în căutarea lui. În timpul lunilor care urmaseră trăise cum putuse și refuzase să se îndoiască – chiar și în treacăt – că-l va găsi. Hotărârea ei fusese răsplătită. Făcuse o descoperire. Marea descoperire.

În sfârșit, reușise să intre în tărâmul zânelor.

Se trezi în zori dintr-un somn care i se păruse a fi un spațiu gol și negru. Era ghemuită într-un trunchi găunos al unui copac străvechi. Tremurând, își întinse o mână înțepenită și rece ca să dea la o parte crengile încălcite și măcăcinii care o ascundeau în pădure. Prin lumina pestriță a dimineții, filtrată de arbuști, își văzu cicatricile.

Ambele palme îi erau mânjite cu o substanță închisă la culoare. Sânge uscat. Pielea îi era sfâșiată de răni subțiri, care o traversau dintr-o parte într-alta. Erau prea multe ca să le numere dar, în ciuda sângelui, rănilor se vindecaseră până când ajunseseră doar niște cicatrici argintii. Gândurile i se întoarseră repede în urmă, amintindu-și cum le căpătase eliberând-o pe Tanya.

Stomacul gol îi chiorăi. Pe lângă asta, vezica plină o durea.

Strâmbându-se, Red ieși din scorbură și se îndepărtă de copac împleticindu-se. Avea furturi în picioare pentru că stătuse ghemuită atât de mult timp. Precută, aruncă repede o privire în jurul ei. Fără să se mai poată abține, își dădu jos pantalonii și se așeză pe vine ca să se ușureze.

Pădurea era nefiresc de liniștită. Când termină, se ridică și-și luă lucrurile din scorbură. Își scoase din rucsac cuțitul pe care-l purta tot timpul cu ea și-l fixă în teaca de la curea. Apoi, se dădu câțiva pași mai în spate și se uită în sus la copac. Era un stejar bătrân și gros, dar mulțumită păsărilor – sau a altor creaturi care trăiau în el – semințe din altă plantă își găsiseră loc într-o gaură din scoarță și se răspândiseră, pentru că acea plantă creștea peste tot în partea cea mai de sus a coroanei. O ramură cu boabe roșii îi atrase privirea. Era scorușul de munte, planta al cărei nume (Rowan) îl purta, chiar dacă nu mai fusese strigată pe numele ei adevărat de multă vreme. Din altă viață. Acesta era motivul pentru care alesese tocmai acel copac. Legenda spunea că scorușul oferea protecție împotriva vrăjilor, a magiei malefice a vrăjitoarelor... și a zânelor.

O cuprinse neliniștea. Fructele fuseseră tari și verzi când intrase în scorbură, la puțin timp după miezul nopții. Acum erau însă roșii și moi, pentru că se copseseră – peste noapte. Pe lângă rănilor vindecate ale mâinilor ei, și asta o neliniștea. I se părea că trecuse prea mult timp.

Încercă să-și amintească rapid ce știa despre acea plantă. Fructele se înroșeau de obicei toamna. Când intrase în scorbură, chiar după miezul nopții, era însă luna iulie, în toiul verii. Ceva nu era în regulă. Auzise de accelerarea trecerii timpului pe tărâmul zânelor, dar dacă bănuiala ei era corectă, atunci însemna că trecuseră, cumva, mai bine de două luni.

Red aruncă o privire prin pădure. Nimic nu se mișca, dar ea știa că acea senzație de singurătate pașnică era o iluzie. Nu era singură. Până la urmă, ceva urma să-și dezvăluie adevărata identitate; poate

un chip din scoarța unui copac sau un cântec obsedant care o va invita să danseze. Auzise de pericolele de pe tărâmul zânelor.

Acum că era aici, trebuia să fie pregătită pentru ele.

Avea de făcut un lucru înainte de a porni la drum. Folosind nodurile din scoarța stejarului ca locuri de sprijin pentru picioare, se cățără ca să ajungă la o creangă de scoruș, puțin mai subțire decât încheietura mâinii. Creanga se rupse imediat sub greutatea fetei și căzu la pământ.

Lungimea lemnului de scoruș era cu aproximativ treizeci de centimetri mai scurtă decât înălțimea ei. Sprijinind-o de cot, își scoase cuțitul de la curea și începu să taie crenguțele și ramurile mai subțiri care creșteau din ea, făcându-și un fel de toiag. Odată înarmată cu această protecție suplimentară, era gata de drum.

O luă din loc. Pădurea era tăcută și rece, iar aerul diminuea timpurii plutea ca o fantomă în ceața joasă de la solul pădurii. Roua picura de deasupra. Red putea simți cum miroseau hainele ei a mușchi de frunze ude pentru că stătuse în scorbură. Izul se confunda cu mirosul sângelui și al sudorii ei. Mirosea urât – și își dădea seama de asta.

Merse neîncetat, urmărind soarele în timp ce se înălța pe cer. Aerul se încălzi puțin, dar își păstră răcoarea de toamnă. Cu toate astea, ea merse mai departe, sprijinindu-se în toiag, cu ochii și urechile atente la orice semn că ar fi fost urmărită. În timp ce pădurea se trezea, din cauza mișcării, frunzele începură să foșnească pe deasupra capului ei. De câteva ori își ridică privirea, zărind niște ochi de zână uitându-se pe furiș, în jos, la ea. Uneori, dispăreau imediat ce li se întâlneau privirile. Altele, mai puțin prudente, mai curioase, ieșeau din văgăunile lor pentru a o privi mai îndeaproape, aripile și semnele lor amestecându-se cu auriul, rubiniul și maroniul bogat și proaspăt al copacilor.

Imediat, auzi sunetul bine-venit al apei curgătoare. I se luă o piatră de pe inimă. Se îndreptă spre zgomot până când ajunse în fața pârașului care-și croia drum prin pădure. Se prelingea